

Мразъ се усмихва въ сънътъ си на своята внучка, усмихна му се и тя. Стария се просълзи, а тя тихо-тихо му пошепна прѣзъ вейкитѣ на елата:

— Е, мой мили дѣдо, нали ме видѣ — стига толкова. Сега си иди с'богомъ въ твоето ледено царство. Ти, и азъ, и Лѣтото, и Есенъта тукъ гостуваме по редъ. Сега е моя редъ! Добъръ пжтъ, мили дѣдо!

И Пролѣтъта съ китка отъ нова трѣва, кокиче и пжпки тръгна тихо по гори и долини, облече дърветата съ млади листи. Невидими чучулишки изгубени въ небето, заедно съ топлитѣ слънчеви лжчи пращаха на земята чудни пѣсни.

И само звѣздитѣ и луната виждаха нощемъ, отъ високото небе, какъ дѣдо Мразъ тихо пжтуваше къмъ своето студено царство, испращанъ отъ боязливитѣ кокичета. Дѣдо Мразъ се прощаваше съ тѣхъ, като ги обливаше съ леденитѣ си слъзи и заминаваше тамъ дѣто му се радваха всѣкога бѣлитѣ мечки и голѣмитѣ китове.

Старецътъ не можа да види топлото Лѣто. Той никога не го е виждалъ. Само е слушалъ за него отъ Есенъта и малко нѣщо за него бѣ му споменала Пролѣтъта. Есенъта му бѣ разправяла за златнитѣ житни класове, за червечитѣ ябълки, за слаткитѣ круши, за сочното гроздѣ, а Пролѣтъта — за яснитѣ свѣткавици, за грѣма, за горѣщото слънце, за тѣжкитѣ марани, за пълнитѣ съ трудъ дни на селенина, за младитѣ току що измжтени пиленца. Но отъ тия разкази дѣдо Мразъ нищо не разбираше.

— Това сж дѣтски приказки и младешки мечти — казваше той.

